

Nr 118.

Av herr **Larsson** i Hedenäset m. fl., om ökat anslag till understöd åt kontrollföreningsverksamhet.

(Lika lydande med motion i Första kammaren, nr 91.)

Stockholm den 23 januari 1953.

Harald Larsson
i Hedenäset.

Hildur Ericsson,
Luleå.

John G. Löfroth.

Märta Boman.

Nr 119.

Av fru **Sandström** m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Skogsvård m.m.: Bidrag till skogsvårdsstyrelserna: Avlöningar.

I bilaga 11 till årets statsverksproposition, nionde huvudtiteln, redovisas hursom skogsstyrelsen för nästa budgetår begärt att vissa tjänster vid skogsvårdsstyrelserna, vilka allttjämt avlönas från anslaget till åtgärder för ökad skogsproduktion, måtte överföras till styrelsernas avlönings- och omkostnadsanslag. Det sammanlagt totala tjänster det här är fråga om återfinnes vid skogsvårdsstyrelserna inom Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län. Inom denna grupp finns bl.a. tre betesinstruktörer, två inom Västerbottens och en inom Norrbottens län. Som bekant har nu arbetet med utläggande av särskilda betesområden vid jordbruken inom övre Norrlands inland för att i skogsvårdande syfte förhindra betesgång i skogen pågått under en längre tid. Verksamheten är ett led i det allmänna skogsvårdsprogrammet och har varit framgångsrikt. De i denna verksamhet sysselsatta lägre tjänstemännen, betesledare och betesinstruktö-

rer, har emellertid under den tid verksamheten pågått — ett tiotal år — inte kunnat erhålla någorlunda fast anställning och heller inte kunnat erhålla pensionsrätt.

Skogsstyrelsen framhåller i sin motivering, återgiven i statsverkspropositionen på s. 316, att andra tjänster, som avlönats på liknande sätt av olika anslag, numera överförts till skogsvårdsstyrelsens avlönings- och omkostnadstitlar. Styrelsen säger vidare, att "tidpunkten synes nu vara lämplig att vidtaga motsvarande anordning jämväl beträffande sistnämnda anslag", d.v.s. anslaget för ökad skogsproduktion i Norrland. Det anses, att möjlighet nu bör skapas för att bereda den ifrågavarande personalgruppen en mera stadigvarande anställning i pensionsberättigade befattningar. Så kan inte ske så länge som personalen i fråga är avlönad av sakanslag. Inte minst ur rekryteringssynpunkt är det också nödvändigt att befattningarna i fråga, exempelvis betesinstruktörer, ges pensionsrätt.

Förslaget från skogsstyrelsens sida i denna fråga har "icke i och för sig" föranlett någon erinran från statskontorets sida. Departementschefen har emellertid inte bifallit skogsstyrelsens begäran härutinnan utan säger, att kostnaderna för befattningarna i fråga även under nästa budgetår bör bestridas från norrländska skogsproduktionsanslaget.

Med hänsyn till detta departementschefens förslag vill vi emellertid här anföra, att det måste anses vara en mycket rimlig begäran att befattningshavare, som år efter år arbetar inom ett gebit, exempelvis såsom betesinstruktörer, får sina anställningsförhållanden reglerade i likhet med annan personal, knuten till skogsvårdsstyrelsen. De inom Västerbottens läns skogsvårdsstyrelse anställda två betesinstruktörerna för lappmarksområdet har nu varit anställda respektive omkring 7 och 4 år, vadan en fastare anställning borde anses rimlig.

Åberopande vad som här anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte i enlighet med skogsstyrelsens förslag under punkten 185, bil. 11 till statsverkspropositionen, överföra de befattningar, som redovisas under skogsstyrelsens yrkanden 3 f) till ordinarie avlöningsstat.

Stockholm den 22 januari 1953.

Ragnhild Sandström.

John G. Löfroth.

A. Widén.